

การวิเคราะห์การแปรเสียงแทรกพยางค์ CV ในคำภาษาไทย ผ่านเลนส์ภาษาศาสตร์สังคม

อณูภา ศรีสันติสุข

สุกัญญา เรืองจรรยา

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

Corresponding author's email: anuparsun@gmail.com

รับบทความ 10 มิถุนายน 2564 แก้ไขบทความ 21 กรกฎาคม 2564 ตอรับ 26 สิงหาคม 2564

ออนไลน์ 16 มีนาคม 2565

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์การแปรเสียงในคำภาษาไทยที่สามารถออกเสียงได้ 2 แบบภายในหนึ่งคำคือ การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV แต่ยังคงความหมายเดิม เจาะจงปัจจัยทางสังคม 3 ด้าน ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา และวัจนลีลา กลุ่มตัวอย่างคือ พนักงานบริษัทเอกชน ผู้พูดภาษาไทยมาตรฐานเป็นภาษาแม่ จำนวน 135 คน อายุอยู่ในช่วง 20-30 ปี 40-50 ปี และ 60 ปีขึ้นไป ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี ปริญญาตรี และ สูงกว่าปริญญาตรี ศึกษาผ่านวัจนลีลา 2 แบบ คือ บทสนทนาถาม-ตอบเป็นวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ และการอ่านรายการค่าเป็นวัจนลีลาแบบทางการ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ การวิเคราะห์ค่าแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) และการทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-square Test: χ^2 -test) ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรอายุ ผู้ที่มีอายุช่วง 20-30 ปี นิยมออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV ส่วนผู้ที่มีอายุช่วง 40-50 ปี และ 60 ปีขึ้นไป นิยมออกเสียงแทรกพยางค์ CV ขณะที่ตัวแปรด้านการศึกษาพบว่า ผู้ที่ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีนิยมออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV และผู้ที่ระดับการศึกษาปริญญาตรีขึ้นไปนิยมออกเสียงแทรกพยางค์ CV นอกจากนี้ ปัจจัยวัจนลีลามีความสำคัญต่อการใช้รูปแบบเสียงภายในผู้บอกภาษาอย่างมากพบว่า วัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ ผู้บอกภาษานิยมออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV ในทางกลับกัน เมื่อวัจนลีลาเป็นแบบทางการพบอัตราการออกเสียงแทรกพยางค์ CV เพิ่มมากขึ้นอย่างชัดเจน ซึ่งแสดงการตระหนักถึงการเลือกใช้รูปแบบภาษาที่เหมาะสมกับบริบทของผู้บอกภาษา

คำสำคัญ การแปรเสียงอิสระ การแทรกพยางค์ CV ภาษาศาสตร์สังคม อายุ การศึกษา วัจนลีลา

An Account of Variation on CV Epenthesis in Thai Words through the Lens of Sociolinguistics

Anupar Srisantisuk

Sugunya Ruangjaroon

Faculty of Humanities, Srinakharinwirot University

Corresponding author's email: anuparsun@gmail.com

Received 10 June 2021; revised 21 July 2021; accepted 26 August 2021;

Online 16 March 2022

Abstract

The objective of this paper is to investigate the free variation of CV epenthesis through the lens of sociolinguistics in Thai words focused on the occurrence of its variants according to three variables: (i) age, (ii) the speaker's education background, and (iii) style. The data was collected from 135 native Thai speakers, aged from 20 to over 60 years, with a range of educational backgrounds including undergraduate, Bachelor's degree, and upper-level Bachelor's degree. Two styles were selected for this study: (i) conversation representing the informal style and (ii) word lists representing the formal style. The data were analyzed using a one-way ANOVA and a Chi-square Test (χ^2 -test). The results revealed that age in terms of style showed that younger people (20-30 years) preferred CV deletion over CV epenthesis, whereas the oldest group (40-50 and over 60 years) preferred CV epenthesis to CV deletion. Regarding, educational background, the results suggest that a higher percentage of speakers at the undergraduate level preferred CV deletion while a higher percentage of speakers at the Bachelor's degree and upper Bachelor's degree level preferred to use CV epenthesis. The results also showed that style had an impact on the variation. With informal style, a greater proportion of speakers preferred to use CV deletion; however, when the context required a formal style, it was elicited by prompting the speakers to use variation more carefully. Thus, this research shows that the speakers prefer to use CV epenthesis when using a formal style.

Keywords: phonological free variation, CV epenthesis, sociolinguistics, age, education, style

1. บทนำ

การสร้างคำใหม่ในภาษาไทยที่พบบ่อยเกิดจากวิธีการประสมคำ (compounding) (Fromkin, 2000, p. 60) เช่น คำว่า แม่น้ำ ดินเหนียว รถไฟ แต่บางครั้งการประสมคำทำให้เกิดการแปรเสียงอิสระ (free variation) (Ruangjaroon, 2020) ในลักษณะการออกเสียงคำ ๆ หนึ่งได้มากกว่าหนึ่งวิธี โดยมีการแทรกพยางค์ในคำที่มีสองพยางค์ขึ้นไป แต่ยังคงความหมายเดิม เช่น

(1)	สัปดาห์	[sàp.da:]	~ ¹	[sàp.pa.da:]
	กลวิธี	[kon.wí?tʰi:]	~	[kon.la.wí?tʰi:]
	คุณประโยชน์	[kʰun.prà?jò:t]	~	[kʰun.na.prà?jò:t]

นอกจากนี้ ลักษณะการแปรเสียงอิสระข้างต้นอาจเป็นผลจากการบัญญัติกฎเกณฑ์การออกเสียงคำ เช่น การออกเสียงแบบบาลี หรือ การออกเสียงเรียงตามพยางค์ ซึ่งในมุมมองของสัทศาสตร์จะสนใจวิเคราะห์รูปแปรเสียงในลักษณะนี้ว่าเป็นการเพิ่มเสียงพยัญชนะต้นและสระ หรือเป็นการคัดลอกเสียง (reduplication) พยัญชนะท้ายของพยางค์แรก ซึ่งเป็นพยัญชนะต้นของพยางค์ที่สอง (Fromkin, 2000, pp. 61-64) หรือเป็นการแทรกเสียงสระในการออกเสียง (CV epenthesis) แม้ว่าภายในรูปเขียนจะไม่มีการแทรกสระเข้าไป (an augmented syllable) แต่จากการตั้งข้อสังเกต ผู้วิจัยพบว่า ในบริบทที่ต่างกันจะมีการออกเสียงต่างกัน เช่น

(2)	แม่ถามลูกสาวว่า	“วันนี้แม่จะไป มศว ต้องลงรถไฟฟ้าใต้ดินสถานีไหนนะ”
	ลูกสาวตอบว่า	“เพชรบุรี [pʰét.bù?ri:] แม่รอฟังนะ เขาจะประกาศว่าสถานีต่อไป เพชรบุรี [pʰét.tɕʰa.bù?ri:]”

จากข้อมูลภาษาข้างต้น คำว่า เพชรบุรี มีการออกเสียง 2 แบบ คือ [pʰét.bù?ri:] และ [pʰét.tɕʰa.bù?ri:] ซึ่งเกิดจากบริบทที่แตกต่างกันของผู้พูด คือ บริบทการพูดทั่วไปในชีวิตประจำวันจะแตกต่างจากบริบทการพูดในสถานการณ์ที่เป็นทางการ การออกเสียงคำว่า เพชรบุรี ของลูกสาวเมื่อตอบคำถามของแม่จึงแตกต่างจากการอธิบายการออกเสียงของ

¹ สัญลักษณ์ ~ หมายถึง กระบวนการเกิดรูปแปรเสียง

ผู้ประกาศสถานีบนรถไฟใต้ดิน ซึ่งเป็นบริบทที่เป็นทางการ ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาตัวแปรที่ส่งผลต่อการแปรเสียงแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ในการออกเสียงของผู้พูด โดยเน้นศึกษาตามแนวภาษาศาสตร์สังคม

จากการศึกษาข้อมูลเพิ่มเติม ผู้วิจัยพบว่า บริบทการใช้ภาษาของผู้ใช้ภาษามีส่วนเกี่ยวข้องกับการแปรของภาษากว่าคือ ในบริบทที่เป็นทางการผู้ใช้ภาษาจะมีความระมัดระวังในการออกเสียงทำให้พยายามออกเสียงให้เหมาะสมกับบริบทมากที่สุด อย่างเช่นตัวอย่างสถานการณ์ (2) หรือในงานวิจัยของ Labov (1972, อ้างถึงใน Coupland, 2011, p. 139) ที่ศึกษาการแปรเสียง /r/ ตามปัจจัยด้านวจนลีลา โดยแบ่งวจนลีลาออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่ แบบกันเอง แบบระมัดระวัง แบบอ่านบทความ แบบอ่านรายการ และแบบอ่านคำคู่เทียบเสียง และได้จัดประเภทวจนลีลาออกเป็น 2 แบบ คือ วจนลีลาแบบเป็นทางการ และวจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ โดยจัดให้แบบกันเองเป็นวจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ และ 4 ประเภทที่เหลือเป็นวจนลีลาแบบเป็นทางการเรียงระดับจากต่ำไปสูงตามลำดับ ผลการศึกษาพบความถี่ในการออกเสียง /r/ มากขึ้น เมื่อวจนลีลาเป็นทางการมากขึ้น นอกจากนี้ เอกสารทางภาษาศาสตร์สังคม แสดงให้เห็นว่า วจนลีลาถูกนำมาใช้ศึกษาในฐานะที่เป็นตัวเลือกที่สำคัญของผู้พูดในการเลือกรูปแบบทางภาษา โดยจะมีความแตกต่างไปตามบริบทเฉพาะในแต่ละสถานการณ์ (Coupland, 2011)

ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้บอกภาษาอาจเลือกออกเสียงแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ตามความเหมาะสมกับวจนลีลา ผู้วิจัยจึงสนใจวิเคราะห์ตัวแปรทางสังคมด้านวจนลีลาเพื่อวิเคราะห์ปัจจัยความเป็นทางการและไม่เป็นทางการในบริบทการใช้ภาษาของผู้พูดที่อาจมีผลต่อการเลือกรูปแบบแปรเสียง รวมทั้งศึกษาตัวแปรทางสังคมอื่น ได้แก่ ตัวแปรด้านอายุและระดับการศึกษา เนื่องจากผู้วิจัยเล็งเห็นว่า ช่วงอายุที่แตกต่างกันอาจส่งผลต่อการเลือกรูปแบบแปรเสียงและการศึกษาเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ผู้คนสามารถเข้าใจวิธีการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม การใช้รูปแบบแปรเสียงของแต่ละคนอาจเป็นผลจากพื้นฐานทางการศึกษาที่ได้รับมาก่อนหน้า

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์การแปรเสียงแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ในคำภาษาไทยตามปัจจัยทางสังคมด้านอายุ การศึกษา และวจนลีลา ที่แตกต่างกัน
2. เพื่อแสดงให้เห็นแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของภาษา

โจทย์วิจัย/ปัญหาวิจัย

1. อายุที่แตกต่างกันส่งผลต่อการแปรเสียงอย่างไรบ้าง
2. ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันส่งผลต่อการแปรเสียงอย่างไรบ้าง
3. วรรณลีลาที่แตกต่างกันส่งผลต่อการแปรเสียงอย่างไรบ้าง

สมมติฐาน

1. ปัจจัยทางสังคมด้านอายุที่ต่างกันส่งผลให้เกิดการออกเสียงคำแตกต่างกัน คือ ผู้ที่อายุอยู่ในช่วง 20-30 ปี มีแนวโน้มไม่แทรกพยางค์ CV มากที่สุด ในทางตรงกันข้าม ผู้ที่อายุอยู่ในช่วง 40-50 ปี มีแนวโน้มแทรกพยางค์ CV มากที่สุด
2. ปัจจัยทางสังคมด้านระดับการศึกษาที่ต่างกันส่งผลให้เกิดการออกเสียงคำแตกต่างกันคือ ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีแนวโน้มไม่แทรกพยางค์ CV มากที่สุด ในขณะที่ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีมีแนวโน้มแทรกพยางค์ CV มากที่สุด
3. ปัจจัยทางสังคมด้านวรรณลีลาที่ต่างกันส่งผลให้เกิดการออกเสียงคำที่ต่างกัน คือ ในวรรณลีลาที่เป็นทางการ ผู้บอกภาษามีการแทรกพยางค์ CV มาก ในทางกลับกัน วรรณลีลาที่ไม่เป็นทางการ ผู้บอกภาษามีการแทรกพยางค์ CV น้อยถึงน้อยที่สุด

2. กรอบแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ในหัวข้อนี้จะกล่าวถึงแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้ โดยแบ่งการอธิบายออกเป็น 2 ส่วน ส่วนแรก คือ การลงรายการศัพท์ ส่วนที่ 2 คือ ปัจจัยทางสังคมที่ส่งผลต่อการแปรเสียง

2.1 การลงรายการศัพท์

จากการศึกษาข้อมูลคำภาษาไทยที่เกิดการแปรเสียงอิสระ แทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV แต่ยังคงความหมายเดิม จากการตรวจสอบการบอกคำอ่านผ่านพจนานุกรมภาษาไทย เพื่อยืนยันว่าภายในหนึ่งคำสามารถออกเสียงได้หลายรูปแบบแปรจริง ซึ่งในที่นี้ผู้วิจัยจะตรวจสอบกับพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 สิ่งที่น่าสนใจที่ผู้วิจัยสังเกตพบคือ หากนำคำเหล่านี้ไปตรวจสอบกับพจนานุกรมฉบับเก่ากว่า พ.ศ. 2554 พบว่า คำบางคำมีการบอกคำอ่านเพียงแบบเดียวหรือยังไม่พบการบอกคำอ่าน อย่างเช่น คำว่า คุณประโยชน์ จากการตรวจสอบผ่านพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, น. 263) พบการบอกคำอ่านทั้งหมด 2 รูปแบบ คือ [k^hun.na.pra[?].jò:t] และ [k^hun.pra[?].jò:t] ซึ่งแตกต่างจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 ที่ไม่พบการบอกคำอ่านของ

คำนี้ แต่หากอ้างอิงจากการบอกคำอ่านรากคำว่า คุณ- (ราชบัณฑิตยสถาน, 2539, น. 253) อาจพบการบอกคำอ่านเพียงแบบเดียว คือ [kʰun.na.pràʔ.jò:t]

จากการศึกษาเพิ่มเติม ผู้วิจัยพบคำอธิบายทางภาษาศาสตร์ในแง่มุมมองนี้ผ่านงานของ Chomsky (1964, อ้างถึงใน Fromkin, 2000, p. 12) กล่าวถึงลักษณะทางไวยากรณ์ถูกแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะคือ ไวยากรณ์บัญญัติ (prescriptive grammar) เป็นการใช้ภาษาในช่วงระยะแรกที่ต้องตรงตามหลักไวยากรณ์ทุกประการจึงจะนับว่าเป็นการใช้ภาษาที่ถูกต้องสามารถยอมรับได้ ถ้าหากรูปภาษาที่ผลิตไปจากหลักไวยากรณ์จะถือว่าเป็นการใช้ภาษาที่ผิดไม่สามารถยอมรับได้ แต่ภาษาเป็นสิ่งที่สามารถเปลี่ยนแปลงและเกิดรูปแบบใหม่ขึ้นได้ในขณะภาษายังมีผู้ใช้อยู่จึงเป็นเรื่องปกติที่ภาษาจะถูกใช้ในรูปแบบต่าง ๆ และเกิดรูปแบบใหม่ขึ้น ส่งผลให้เกิดการบัญญัติไวยากรณ์อีกลักษณะหนึ่งขึ้นคือ ไวยากรณ์พรรณนา (descriptive grammar) เป็นลักษณะการใช้ภาษาที่พบในชีวิตจริง ในทุกรูปแบบของการสื่อสารผู้ใช้ภาษาได้มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการออกเสียงไปตามลักษณะการออกเสียงของตน จึงไม่มีการตัดสินรูปภาษาที่ถูกหรือผิดถึงแม้ว่าจะไม่เป็นไปตามหลักไวยากรณ์ ถ้าหากสามารถใช้สื่อสารเข้าใจและเจ้าของภาษายอมรับ รูปภาษานั้นจะถือว่าเป็นลักษณะรูปภาษาที่สามารถใช้สื่อสารในสังคมได้ (Fromkin, 2000, pp. 12-13) โดยในภาษาไทยสามารถรับรู้การบัญญัติคำอ่านของคำใดคำหนึ่งจากการตรวจสอบผ่านพจนานุกรมภาษาไทย

ฉะนั้น ในงานวิจัยนี้รูปแบบเสียงที่เกิดในลักษณะการแทรกหรือไม่แทรกพยัญค์ CV จึงเป็นลักษณะการออกเสียงตามไวยากรณ์แบบพรรณนา (descriptive grammar) เนื่องจากเกิดจากการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการออกเสียงของผู้พูดเมื่อนำคำนั้นมาใช้ในชีวิตจริง ซึ่งเป็นไปตามความสะดวกของตนโดยมิได้คำนึงถึงกฎเกณฑ์การออกเสียงในภาษาไทยทำให้เกิดรูปแบบเสียงอิสระและเกิดการใช้อย่างแพร่หลายในชีวิตประจำวัน ดังนั้น ส่งผลให้ในปัจจุบัน คำบางคำสามารถออกเสียงได้ 2 แบบ ไม่มีถูกหรือผิด และยังคงความหมายเดิม

2.2 ปัจจัยทางสังคมที่ส่งผลต่อการแปรเสียง

2.2.1 วจนลีลา

จากการศึกษาข้อมูลพบว่า วจนลีลาเป็นปัจจัยสำคัญต่อการแปรภาษา ผู้วิจัยจึงสนใจนำมาศึกษาการเลือกรูปแปรเสียงในงานวิจัยนี้ โดยศึกษาจากงานของ Coupland (2011) ซึ่งได้รวบรวมข้อมูลด้านวจนลีลาผ่านงานวิจัยทางภาษาศาสตร์สังคมแสดงให้เห็นว่า แนวคิดเบื้องต้นของวจนลีลาในการศึกษาด้านภาษาศาสตร์สามารถแบ่งออกเป็น 2 แง่มุมคือ การศึกษาวจนลีลาในฐานะที่เป็นตัวบ่งชี้ทางภาษาที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ในสังคม และการศึกษาวจนลีลาในฐานะที่เป็นตัวเลือกที่สำคัญของผู้พูดในการเลือกรูปแบบทางภาษา

โดยรูปแบบของวจนลีลาส่วนใหญ่ตั้งอยู่บนการใช้ภาษาที่มีความเป็นทางการสูง (most formal) ไปจนถึงการใช้ภาษาที่มีความเป็นกันเองสูง (most casual) การเลือกใช้รูปแบบทางวจนลีลาจำเป็นต้องมีการเลือกใช้ให้เหมาะสมต่อสถานการณ์ในการสื่อสาร เช่น งานวิจัยของ Labov เรื่อง The social stratification of /r/ in New York City department stores ในปี ค.ศ. 1972 (Coupland, 2011, p. 139) แสดงให้เห็นถึง ผู้พูดมีการปรับวิธีการพูดของตนให้เหมาะสมไปตามบริบทและกาลเทศะของสังคม แสดงผ่านรูปแบบการใช้ภาษาที่แตกต่างไปตามบริบทของการสนทนา เช่น บริบทการสัมภาษณ์ที่มีความเป็นทางการ ผู้พูดแสดงความระมัดระวังในการพูดอย่างมากจึงเลือกใช้รูปแบบภาษาที่มีความเป็นทางการมากแตกต่างจากรูปแบบภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันอย่างชัดเจน

นอกจากนี้ งานวิจัยด้านวจนลีลาในอดีตนอกเหนือจากภายในงานของ Coupland (2011) ผลที่ได้เป็นไปตามทฤษฎีข้างต้นเช่นกัน อย่างเช่น งานวิจัยการแปรเสียงของ Childs (2019) ศึกษาอิทธิพลของผู้สัมภาษณ์ที่มีต่อการออกเสียงลดรูปคำปฏิเสธแบบย่อ (negative tags) isn't ได้แก่ int it และ innit ในการสนทนาจากคลังข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ภาษาอังกฤษแบบไทม์ไลน์ (the Diachronic Electronic Corpus of Tyneside English: DECTE) ซึ่งเป็นคลังข้อมูลการใช้ภาษาถิ่นในตะวันออกเฉียงเหนือของอังกฤษ ผลที่ได้พบว่า รูปแปรเสียงที่ผู้บอกภาษาเลือกใช้เกิดการแปรตามระดับความสัมพันธ์ระหว่างผู้สัมภาษณ์กับผู้บอกภาษา โดยรูปแปร isn't เป็นรูปแปรมาตรฐานมักพบการปรากฏอย่างชัดเจนเมื่อผู้บอกภาษาถูกสัมภาษณ์โดยผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาหรือเป็นคนแปลกหน้า เนื่องจากผู้บอกภาษาตระหนักถึงบริบทความเป็นทางการจำเป็นต้องมีความระมัดระวังในการใช้ภาษาจึงใช้รูปแปรที่เป็นมาตรฐานเสมอ ในทางตรงกันข้าม รูปแปรเสียง isn't ที่เกิดการลดรูปการออกเสียงนั้นจะปรากฏในบริบทที่ผู้สัมภาษณ์และผู้บอกภาษามีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันมาก เช่น เพื่อนหรือคนในครอบครัว รวมไปถึงผู้ที่มีลักษณะภาษาถิ่นใกล้เคียงกัน เนื่องจากภายในการสนทนาเป็นบริบทที่มีความผ่อนคลาย ผู้บอกภาษาจึงเลือกใช้วจนลีลาที่เป็นกันเองจึงปรากฏรูปแบบภาษาพูดจำนวนมาก

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบตัวแปรวจนลีลาถูกนำมาใช้วิเคราะห์รูปแปรภาษาในด้านอื่นที่น่าสนใจนอกเหนือจากการแปรเสียง เช่น งานวิจัยด้านวจนลีลาที่เกี่ยวข้องกับการเลือกใช้หน่วยคำพบในงานวิจัยของ Brown (2015) ศึกษาการเปลี่ยนวจนลีลาของผู้พูดภาษาเกาหลีจากการวิเคราะห์การเลือกใช้หน่วยคำที่แสดงความเคารพ ระหว่างหน่วยคำ -yo กับหน่วยคำ -supanita ซึ่งแสดงการเคารพทั้งคู่ โดยเก็บข้อมูลจากการบันทึกบทสนทนาระหว่างผู้ร่วมรายการทอล์กโชว์ของประเทศเกาหลี ผลการวิจัย พบว่า หน่วยคำ -yo จะถูกใช้เมื่อวจนลีลา

เป็นแบบกันเองเท่านั้น เช่น บริบทการพูดคุยทั่วไป การพูดหยอกล้อ ซึ่งเป็นบริบทที่ผู้พูดไม่ระมัดระวังการพูดของตน ส่วนหน่วยคำ -supanita มักถูกใช้ในวัจนลีลาที่เป็นทางการ จำเป็นต้องมีความระมัดระวังในการพูด เช่น การประกาศข่าว การประชุม หรือการผู้คุยกับผู้ที่มีอายุมากกว่า ดังนั้น จากการศึกษาข้อมูลตัวแปรวัจนลีลาทำให้ทราบว่า วัจนลีลาที่มีอิทธิพลต่อการเลือกใช้ภาษาในลักษณะที่ผู้พูดพยายามใช้ภาษาให้สอดคล้องกับบริบทนั้น ๆ ทำให้เกิดรูปแบบการพูดที่หลากหลาย ผู้วิจัยเห็นความสำคัญของตัวแปรวัจนลีลาที่มีผลต่อการเลือกใช้รูปภาษาของผู้พูด จึงสนใจนำมาวิเคราะห์การเลือกใช้รูปแปรเสียง โดยแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบ ได้แก่ วัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ และวัจนลีลาแบบเป็นทางการ ในการทำการวิจัยครั้งนี้

2.2.2 อายุ

ทฤษฎีด้านอายุของ Eckert (1998) และ Holmes (2013) กล่าวถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปรในทางภาษาศาสตร์สังคมมักเป็นงานวิจัยที่สะท้อนให้เห็นถึงปัจจัยทางด้านอายุที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการแปรภาษากล่าวคือ กลุ่มของช่วงอายุที่แตกต่างกันสามารถแสดงให้เห็นลักษณะการใช้ภาษาที่มีความแตกต่างไปในแต่ละช่วงอายุ เมื่อช่วงอายุเพิ่มขึ้นจะส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมหลาย ๆ ด้าน เช่น สถานภาพทางสังคม ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อลักษณะการใช้ภาษาของผู้พูดที่จำเป็นต้องมีการปรับเปลี่ยนเพื่อให้เหมาะสมกับสถานภาพในช่วงอายุนั้น ๆ

นอกจากนี้ จากการศึกษาการแปรภาษาทางสังคมพบว่า ในแต่ละช่วงอายุมีระดับการใช้ภาษาที่คงที่ ลักษณะการใช้ภาษาในแต่ละช่วงอายุจึงเป็นสิ่งที่สามารถคาดเดาได้ เช่น การคาดเดาอายุจากลักษณะการใช้คำสแลงที่มักพบในผู้ที่มีอายุน้อยมากกว่าผู้ที่มีอายุมาก โดยสามารถอธิบายรูปแบบการใช้ภาษาจำแนกตามแต่ละช่วงอายุ ดังนี้ (Eckert, 1998, pp. 105-114; Holmes, 2013, pp. 175-180)

1) วัยเด็ก

วัยเด็กเป็นวัยที่เริ่มเรียนรู้พื้นฐานทางภาษาที่เป็นมาตรฐานพร้อมกับเกิดการรับคำศัพท์ใหม่ ๆ ในช่วงวัยนี้จึงพบการใช้รูปแบบภาษาที่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษบ่อยครั้งกว่าช่วงวัยอื่น และเด็กจะเกิดการเปลี่ยนแปลงการใช้ภาษาซึ่งได้รับอิทธิพลจากกลุ่มคนรอบข้าง สมาชิกครอบครัวหรือเด็กในวัยเดียวกันมากที่สุด

2) วัยรุ่น

การศึกษาด้านภาษาศาสตร์สังคมส่วนใหญ่มักได้รับข้อมูลสำหรับศึกษาจากผู้ที่อยู่ในช่วงวัยนี้ เนื่องจากวัยรุ่นเป็นช่วงวัยที่เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมากทั้งลักษณะทางกายภาพ

และสภาพจิตใจ เป็นวัยที่มีอิสรภาพในการใช้ชีวิตและมีโอกาสพบเจอสิ่งใหม่ ๆ ไม่ว่าจะเป็นผู้คนหรือสังคม วัยรุ่นจึงมีลักษณะคาดหวังที่จะแยกตัวออกจากสังคมและสร้างอัตลักษณ์เฉพาะของตนที่มีลักษณะตรงข้ามกับผู้ใหญ่ ลักษณะดังกล่าวเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางภาษา

ลักษณะการใช้ภาษาของผู้ที่อยู่ในช่วงวัยรุ่นจะมีเอกลักษณ์เฉพาะที่สามารถบ่งบอกได้ทันทีจากรูปแบบภาษาที่ใช้ โดยรูปแบบภาษาจะขึ้นอยู่กับค่านิยมทางสังคมและกลุ่มเพื่อนที่อยู่ในวัยเดียวกัน ซึ่งมีลักษณะเป็นภาษาพูดตามความนิยมของคนในกลุ่มมากกว่าคำนึงถึงความถูกต้องตามมาตรฐาน

3) วัยผู้ใหญ่

วัยผู้ใหญ่เป็นวัยที่เข้าสู่พื้นที่ของการทำงานทำให้ต้องพบกับแรงกดดันที่จำเป็นต้องใช้ภาษาให้ถูกต้องตามมาตรฐานและเป็นไปตามบรรทัดฐานในบริบทของการทำงาน โดยเฉพาะในวัยกลางคนจะมีการเลือกใช้ภาษาพูดน้อยมากเนื่องจากความกดดันจากหน้าที่การงาน ต่อมาความถี่ในการใช้ภาษาพูดจะเริ่มเพิ่มขึ้นเมื่อเข้าสู่วัยสูงอายุเป็นผลเนื่องมาจากสถานะในการทำงานมีการเปลี่ยนไปคือ เข้าสู่วัยเกษียณ ทำให้ผู้พูดที่อยู่ในช่วงวัยนี้หลุดพ้นจากความกดดันในหน้าที่การงานส่งผลให้มีความผ่อนคลายในการใช้ชีวิตมากขึ้นทำให้เกิดการเปลี่ยนไปใช้รูปแบบภาษาที่เป็นภาษาพูดมากขึ้น (Holmes, 2013, p. 180)

ข้อมูลข้างต้น แสดงถึงช่วงอายุที่แตกต่างกันมีผลต่อลักษณะการใช้รูปแบบภาษาแตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาการแปรเสียงแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ผ่านแง่มุมตัวแปรอายุ

2.2.3 การศึกษา

ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ของ Labov (2007) พบว่า ผลการแปรเสียงที่ผันแปรตามตัวแปรการศึกษาเป็นการเปลี่ยนแปลงจากข้างบน (change from above) คือ ลักษณะการใช้ภาษาในผู้ที่มีการศึกษาระดับสูงจะคำนึงถึงศักดิ์ศรีของรูปภาษาที่ตนใช้ จึงปรับเปลี่ยนรูปภาษาให้เหมาะสมเมื่ออยู่ในสถานการณ์ต่าง ๆ แตกต่างจากผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำจะตระหนักถึงรูปภาษาที่ใช้บ่อยกว่า ซึ่งจากการศึกษางานวิจัยในอดีต (ปาลีรัฐ ทรัพย์ปรง, 2537; พนิดา ธนานันท์, 2545; พิมพ์ระวี เรื่องวัฒกี, 2551; ศิริรัตน์ ศิริวิสูตร, 2537; Eiam-pailin, 2004) พบข้อสรุปเป็นไปในแนวทางเดียวกันคือ ผู้ที่มีระดับการศึกษาสูงมักเลือกใช้รูปภาษาที่เป็นมาตรฐานและสอดคล้องกับบริบทในการสนทนา ในขณะที่ผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำจะตระหนักถึงบริบทแวดล้อมต่ำและเลือกใช้รูปแปรท่อนถิ่นหรือรูปแปรภาษาพูดมากกว่า ดังนั้นการใช้รูปแปรภาษาของแต่ละคนอาจเป็นผลจากพื้นฐานทางการศึกษาที่ได้รับมาก่อนหน้า

จากข้อมูลทั้งหมดข้างต้น ส่งผลให้งานวิจัยนี้ผู้วิจัยสนใจศึกษาการแปรเสียงในแง่มู
ภาษาศาสตร์สังคมผ่านตัวแปรทางสังคมทั้งหมด 3 ตัวแปรคือ อายุ การศึกษา และวัจนลีลา

3. ข้อมูลและวิธีการวิจัย

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยแบ่งข้อมูลออกเป็น 2 กลุ่ม คือ ผู้บอกภาษาและข้อมูลภาษา ดังนี้

3.1.1 ผู้บอกภาษา

ประชากร คือผู้พูดภาษาไทยมาตรฐานเป็นภาษาแม่

กลุ่มตัวอย่าง คือพนักงานบริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง จำนวนทั้งหมด 135 คน โดยใช้วิธี
การสุ่มตามความสะดวก (convenience sampling) และวิธีการสุ่มแบบเจาะจง (purposive
sampling) (Tagliamonte, 2006) ในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง กล่าวคือ ใช้วิธีการสุ่มตาม
ความสะดวกเพื่อลงเก็บข้อมูลเฉพาะพื้นที่บริษัทแห่งนี้ เนื่องจากสะดวกในการติดต่อขอ
อนุญาตลงพื้นที่เก็บข้อมูลและเป็นบริษัทเอกชนที่จดทะเบียนภายในตลาดหลักทรัพย์
จึงประกอบด้วยพนักงานที่มีคุณสมบัติหลากหลายตรงกับเงื่อนไขตัวแปรทางสังคมที่ผู้วิจัย
กำหนด และใช้วิธีสุ่มแบบเจาะจงในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง เพราะงานวิจัยนี้มีการกำหนด
เงื่อนไขตัวแปรที่นำมาศึกษา ได้แก่ อายุ แบ่งเป็น 3 ช่วง คือ 20-30 ปี 40-50 ปี และ 60 ปี
ขึ้นไป ตัวแปรการศึกษา แบ่งเป็น ต่ำกว่าปริญญาตรี ปริญญาตรี และสูงกว่าปริญญาตรี จึง
จำเป็นต้องคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ตรงตามเงื่อนไขงานวิจัย

3.1.2 ข้อมูลภาษา

ประชากร คือคำในภาษาไทยที่เกิดการแปรเสียงย่อย 2 แบบ คือ การแทรกหรือ
ไม่แทรกพยางค์ CV และคงความหมายเดิม

กลุ่มตัวอย่าง คือคำในภาษาไทยที่สามารถออกเสียงแทรกพยางค์ CV และไม่แทรก
พยางค์ CV แต่ยังคงความหมายเดิม ทั้งหมด 10 คำ ดังนี้

1. กลวิธี	[kon.wíʔ.tʰi:]	~	[kon.la.wíʔ.tʰi:]
2. คุณประโยชน์	[kʰun.pràʔ.jò:t]	~	[kʰun.na.pràʔ.jò:t]
3. จิตวิทยา	[tɕit.wít.tʰa.ja:]	~	[tɕit.taʔ.wít.tʰa.ja:]
4. ปรัชญา	[pràt.ja:]	~	[pràt.tɕʰa.ja:]
5. ปรากฏการณ์	[pra:.kòt.ka:n]	~	[pra:.kòt.ta.ka:n]
6. เพชรบุรี	[pʰét.bùʔ.ri:]	~	[pʰét.tɕʰa.bùʔ.ri:]
7. มนุษย์สัมพันธ์	[má.nút.sám.pʰan]	~	[má.nút.sa.já.sám.pʰan]

8. ศีลธรรม	[sǐ:n.tʰam]	~	[sǐ:n.la.tʰam]
9. สัปดาห์	[sàp.da:]	~	[sàp.pa.da:]
10. อุดมการณ์	[ùʔ.dom.ka:n]	~	[ùʔ.dom.ma.ka:n]

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างคำข้างต้นเกิดจากการคัดเลือกคำที่ผู้วิจัยพบบ่อยจากการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันของผู้วิจัย เช่น บทสนทนาในชีวิตประจำวัน การฟังข่าว บทความออนไลน์ เป็นต้น เนื่องจากผู้วิจัยมีเวลาจำกัดในการทำวิจัย การรวบรวมคำที่เกิดการแปรเสียงข้างต้นจำนวนทั้งหมดในพจนานุกรมภาษาไทยต้องใช้ระยะเวลาจากผู้วิจัยจึงคัดเลือกคำตามความสะดวก

ผู้วิจัยนำคำที่ถูกคัดเลือกไปตรวจสอบการบอกคำอ่านเพื่อยืนยันการออกเสียงได้ 2 แบบจริง จากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 และนำไปตรวจสอบแนวโน้มการใช้คำเหล่านี้ในชีวิตประจำวันจากผู้บอกภาษาจำนวน 20 คน เพื่อคัดเลือกคำศัพท์ที่น่าสนใจนำมาวิจัยเพียง 10 คำ และนำทั้ง 10 คำ มาตรวจสอบความถี่ในการปรากฏคำจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ (Thai National Corpus) (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2563) อีกครั้ง ปรากฏความถี่ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 1

ความถี่การปรากฏคำจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ (Thai National Corpus) (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2563)

	TOT	FICTION	NEWSPAPER	NON-ACADEMIC	ACADEMIC	LAW	MISC
กลวิธี	707	11	21	32	452	1	190
TOTAL	707	11	21	32	452	1	190
	TOT	FICTION	NEWSPAPER	NON-ACADEMIC	ACADEMIC	LAW	MISC
จิตวิทยา	1916	48	67	183	1426	91	101
TOTAL	1916	48	67	183	1426	91	101
	TOT	FICTION	NEWSPAPER	NON-ACADEMIC	ACADEMIC	LAW	MISC
ปรัชญา	1815	89	175	400	842	3	306
TOTAL	1815	89	175	400	842	3	306
	TOT	FICTION	NEWSPAPER	NON-ACADEMIC	ACADEMIC	LAW	MISC
ปรากฏการณ์	2503	39	194	414	1665	2	189
TOTAL	2503	39	194	414	1665	2	189
	TOT	FICTION	NEWSPAPER	NON-ACADEMIC	ACADEMIC	LAW	MISC
เพชรบุรี	546	20	162	191	71	6	96
TOTAL	546	20	162	191	71	6	96
	TOT	FICTION	NEWSPAPER	NON-ACADEMIC	ACADEMIC	LAW	MISC
มนุษยสัมพันธ์	155	26	8	26	70	3	22
TOTAL	155	26	8	26	70	3	22
	TOT	FICTION	NEWSPAPER	NON-ACADEMIC	ACADEMIC	LAW	MISC
ศีลธรรม	2347	50	83	396	1459	96	263
TOTAL	2347	50	83	396	1459	96	263
	TOT	FICTION	NEWSPAPER	NON-ACADEMIC	ACADEMIC	LAW	MISC
สถาปัตยกรรมศาสตร์	3252	423	1249	739	460	26	355
TOTAL	3252	423	1249	739	460	26	355
	TOT	FICTION	NEWSPAPER	NON-ACADEMIC	ACADEMIC	LAW	MISC
อุดมการณ์	1811	60	111	262	1325	3	50
TOTAL	1811	60	111	262	1325	3	50

จากภาพที่ 1 ผลการตรวจสอบความถี่ในการใช้คำจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ พบการปรากฏความถี่ของกลุ่มตัวอย่างคำเพียง 9 คำ จาก 10 คำ กล่าวคือ คำว่า คุณประโยชน์ ไม่พบการปรากฏความถี่จากการตรวจสอบ เนื่องจากอาจเป็นคำศัพท์ที่ไม่นิยมใช้ในประเภทของรูปภาพภายในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ ซึ่งอาจพบในประเภทรูปภาพอื่น เช่น บทความด้านวิทยาศาสตร์ หรือ เศรษฐศาสตร์ แต่จากการตรวจสอบการใช้ผ่านผู้บอกภาษาและจากแหล่งข้อมูลอื่น เช่น บทความออนไลน์ รายการวิทยุ พบแนวโน้มการใช้ในเกณฑ์ที่น่าสนใจ ผู้วิจัยจึงยังคงนำคำนี้มาเป็นกลุ่มตัวอย่างคำในการวิจัยครั้งนี้ต่อไป

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เนื่องจากงานวิจัยนี้เกี่ยวข้องกับตัวแปรวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการและเป็นทางการ ผู้วิจัยจึงแบ่งเครื่องมือในการเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

3.2.1 บทสนทนาแบบถาม-ตอบ เป็นบริบทวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ ประกอบด้วยข้อความคำถามสั้น ๆ เกี่ยวกับเรื่องทั่วไปและมีลักษณะเป็นกันเอง โดยผู้วิจัย

เลือกสร้างประโยคคำถามที่ประกอบด้วยการระบุค่าลงท้าย “...หรือคะ” เพื่อแสดงความเป็นกันเอง จำนวน 10 บทสนทนา และสร้างตัวเลือกสำหรับเลือกตอบขึ้น 2 ตัวเลือก ประกอบด้วยคำลวง (filler) 1 คำ และคำจากกลุ่มตัวอย่าง 1 คำ เพื่อเจาะจงให้ผู้บอกภาษาตอบคำถามเฉพาะคำในกลุ่มตัวอย่าง (Carson et al., 2013, p. 39, อ้างถึงใน Podesva & Sharma, 2013) โดยทุกบทสนทนาถูกนำไปทดสอบกับผู้บอกภาษาจำนวน 20 คน (คนละกลุ่มกับกลุ่มตัวอย่าง) เพื่อทดสอบความแม่นยำของลักษณะคำถามที่ทุกคนสามารถเข้าใจได้ง่ายและมีความรู้สึกเป็นกันเองเมื่อถูกถามคำถามเหล่านี้ เช่น

A² : “ถ้าอยากศึกษาเกี่ยวกับจิตใจและพฤติกรรมของมนุษย์ เราควรเลือกเรียนสาขาวิชาไหนหรือคะ”

B³ : “ก. นิเทศศาสตร์ ข. จิตวิทยา”

3.2.2 รายการคำ (word lists) เป็นบริบทวจนลีลาแบบเป็นทางการประกอบด้วยบัตรคำศัพท์กลุ่มตัวอย่างคำ 10 คำ พร้อมให้สถานการณ์แวดล้อมที่มีความเป็นทางการ (context valization) ขณะเปิดบัตรคำให้ผู้บอกภาษาออกเสียง เพื่อให้ผู้บอกภาษารู้สึกตระหนักถึงการใช้ภาษาที่มีความเป็นทางการมากขึ้น อย่างเช่น

A: “สถานการณ์ในการประชุม ขณะที่ผู้บริหารกำลังกล่าวถึง.....ขององค์กร”

B: “ปรัชญา”

นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบฟอร์มออนไลน์ (google forms) เป็นเครื่องมือสำหรับบันทึกข้อมูลการออกเสียงของผู้บอกภาษา ประกอบด้วยข้อมูล 2 ส่วน คือ ข้อมูลเกี่ยวกับผู้บอกภาษา ประกอบด้วย วันเดือนปีที่เก็บข้อมูล อายุ และ ระดับการศึกษา และส่วนที่ 2 คือแบบบันทึกข้อมูลการออกเสียงกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 10 คำ จำแนกตามวิธีการเก็บข้อมูล

3.3 วิธีดำเนินการวิจัย

ในขั้นต้นแรก ผู้วิจัยชี้แจงเอกสารสำหรับเข้าร่วมการวิจัยเพื่อให้ผู้บอกภาษาเข้าใจและยอมรับข้อตกลงในการทำการวิจัยครั้งนี้ร่วมกัน ต่อมาเริ่มเก็บข้อมูลจากเครื่องมือการสนทนาถาม-ตอบ โดยผู้วิจัยเป็นผู้เริ่มสนทนาในลักษณะการถามคำถามให้ผู้บอกภาษาเลือก

² ผู้วิจัย

³ ผู้บอกภาษา

ออกเสียงคำตอบจากตัวเลือกที่ผู้วิจัยได้สร้างไว้ ซึ่งทุกครั้งที่ผู้บอกภาษาตอบคำถามในแต่ละบทสนทนาจบ ผู้วิจัยจะบันทึกข้อมูลการออกเสียงลงไปแบบบันทึกการออกเสียงที่ผู้วิจัยได้เตรียมไว้ เมื่อครบ 10 บทสนทนา ถือว่าเสร็จสิ้นการเก็บข้อมูลในส่วนนี้

จากนั้น ผู้วิจัยเริ่มการเก็บข้อมูลวจนลีลาแบบเป็นทางการจากการอ่านรายการคำ ซึ่งผู้วิจัยจะใช้บัตรคำศัพท์ที่เป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 10 แผ่น โดยเริ่มจากการอธิบายสถานการณ์แวดล้อมที่เป็นทางการกับผู้บอกภาษาเพื่อให้ผู้บอกภาษาตระหนักถึงความ เป็นทางการของการใช้ภาษาที่จะต้องเกิดขึ้น พร้อมกันนั้นผู้วิจัยจะเริ่มเปิดบัตรคำศัพท์ ให้ผู้บอกภาษาดูทีละคำ 1 คำ ต่อ 1 สถานการณ์ จากนั้นให้ผู้บอกภาษาออกเสียงคำที่แสดง บนบัตรคำศัพท์ออกมาทั้งหมดสองครั้งต่อ 1 คำ เพื่อความชัดเจนสำหรับการเก็บข้อมูลการ ออกเสียงของผู้บอกภาษา ในระหว่างที่ผู้บอกภาษาออกเสียงคำศัพท์เป็นครั้งที่สองของแต่ละ คำจบ ผู้วิจัยจะบันทึกข้อมูลการออกเสียงของผู้บอกภาษาลงในแบบบันทึกข้อมูลที่เตรียมไว้ และหลังจากผู้บอกภาษาอ่านบัตรคำศัพท์ครบทั้ง 10 แผ่น จะถือว่าเสร็จสิ้นการเก็บข้อมูลภาษา

3.4 ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากเก็บข้อมูลภาษาจากผู้บอกภาษาครบทั้ง 135 คน เสร็จสิ้น ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์แบ่งออกเป็น 3 ตัวแปร คือ อายุ ระดับการศึกษา และวจนลีลา โดยเริ่มจากการนับความถี่รูปแปรเสียงทั้งหมดเป็นจำนวนครั้ง และนำความถี่ที่ได้มาวิเคราะห์หาความสำคัญทางสถิติผ่านการใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) ในการปรากฏ การแปรเสียงเฉพาะภายในตัวแปรต้นด้านอายุและการศึกษา ต่อมาทดสอบทางสถิติโดยการ หาค่าไคสแควร์ (Chi-square Test: χ^2 -test) เพื่อดูความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทางสังคม กับการปรากฏรูปแปรเสียงแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ในแต่ละคำในกลุ่มตัวอย่างว่ามี นัยสำคัญทางสถิติหรือไม่

4. ผลการวิจัย

ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลการแปรเสียงเพื่อตอบคำถามการวิจัย โดยแบ่งการอธิบายออกเป็น 3 ส่วน ตามตัวแปรต้น ดังนี้

4.1 การแปรเสียงตามตัวแปรอายุ

เพื่อศึกษาว่าตัวแปรอายุที่สัมพันธ์กับวจนลีลามีอิทธิพลต่อการออกเสียงแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ในคำภาษาไทยอย่างไร ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ ผลการวิเคราะห์การแปรเสียง ตัวแปรอายุสัมพันธ์กับวจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ และ ผลการวิเคราะห์การแปรเสียง ตัวแปรอายุสัมพันธ์กับวจนลีลาแบบทางการ

4.1.1 ผลการวิเคราะห์การแปรเสียง ตัวแปรอายุสัมพันธ์กับวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ

ผู้วิจัยรวบรวมจำนวนครั้งในการปรากฏรูปแปรเสียงแยกตามช่วงอายุ ดังนี้

ตารางที่ 1

ค่าร้อยละของการแปรเสียง ตัวแปรอายุสัมพันธ์กับวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ

วัจนลีลา	ลักษณะการออกเสียง	อายุ (ปี)						รวม	
		20 - 30		40 - 50		60 ปีขึ้นไป		n	%
		n ⁴	%	n	%	n	%		
แบบไม่เป็นทางการ	ไม่แทรก CV	279	62	277	61.6	272	60.4	828	61.3
	แทรก CV	171	38	173	38.4	178	39.6	522	38.7
	รวม	450	100.0	450	100.0	450	100.0	1350	100.0

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์การปรากฏการแปรเสียงในวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ พบว่า ทุกช่วงอายุออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV มากกว่าแทรกพยางค์ CV โดยผู้ที่มีช่วงอายุ 20-30 ปี ออกเสียงไม่แทรก CV มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 62 รองลงมาคือช่วงอายุ 40-50 ปี คิดเป็นร้อยละ 61.6 และ 60 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 60.4

จากนั้นผู้วิจัยนำผลการคำนวณความถี่ที่ได้ในตัวแปรอายุทั้ง 3 ช่วง มาแปรผลผ่านการทดสอบค่าทางสถิติ เพื่อหาค่าสถิติว่ามีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ ผ่านการวิเคราะห์ทางสถิติความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) พบว่า ในวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ ช่วงอายุที่แตกต่างกันมีลักษณะการออกเสียงไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 อย่างไรก็ตาม ผลที่ได้สามารถบ่งบอกว่า ค่าเฉลี่ยในการแปรเสียง ไม่แทรกพยางค์ CV มีอัตรามากกว่าค่าเฉลี่ยการแทรกพยางค์ CV ในทุกช่วงอายุ ซึ่งผู้ที่มีอายุ 20-30 ปี พบค่าความถี่เฉลี่ยการแปรเสียงไม่แทรกพยางค์ CV มากที่สุด รองลงมา คือ 40-50 ปี และ 60 ปีขึ้นไป ตามลำดับ ในทางกลับกันค่าความถี่เฉลี่ยการแปรเสียงแทรกพยางค์ CV พบมากในผู้ที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไป รองลงมา คือ อายุ 40-50 ปี และ 20-30 ปี ยืนยันผลที่ได้จากตารางที่ 1

ต่อมานำผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอายุและวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการกับการปรากฏรูปแปรเสียงภายในกลุ่มตัวอย่างคำ จำนวน 10 คำ มาทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-square Test: χ^2 -test) พบว่า ตัวแปรอายุมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 กับการออกเสียงคำว่า อุดมการณ์ ($p = .047$) เพียง 1 คำ และเมื่อพิจารณา

⁴ n หมายถึง จำนวนตัวอย่างเสียง

ความสัมพันธ์ตัวแปรอายุกับวจนลีลาแบบไม่เป็นทางการในการแปรเสียงของแต่ละคำพบว่า ผู้ที่มีอายุช่วง 20-30 ปี 40-50 ปี และ 60 ปีขึ้นไป มีอัตราส่วนไม่แทรกพยางค์ CV มากกว่าแทรกพยางค์ CV ในการออกเสียงคำว่า ปรากฏการณ์ เพชรบุรี สัปดาห์ และอุดมการณ์ และมีอัตราส่วนผู้ที่แทรกพยางค์ CV มากกว่าไม่แทรกพยางค์ CV ในการออกเสียงคำว่า ศีลธรรม แตกต่างกันอย่างชัดเจน

4.1.2 ผลการวิเคราะห์การแปรเสียง ตัวแปรอายุสัมพันธ์กับวจนลีลาแบบเป็นทางการ

ผู้วิจัยรวบรวมจำนวนครั้งในการปรากฏรูปแปรเสียงแยกตามช่วงอายุ ดังนี้

ตารางที่ 2

คำร้อยละของการแปรเสียง ตัวแปรอายุสัมพันธ์กับวจนลีลาแบบเป็นทางการ

วจนลีลา	ลักษณะการออกเสียง	อายุ (ปี)						รวม	
		20 - 30		40 - 50		60 ปีขึ้นไป		n	%
		n	%	n	%	n	%		
แบบเป็นทางการ	ไม่แทรก CV	245	54.4	239	53.1	241	53.6	725	53.7
	แทรก CV	205	45.6	211	46.9	209	46.4	625	46.3
	รวม	450	100.0	450	100.0	450	100.0	1350	100.0

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์การปรากฏการแปรเสียงในวจนลีลาแบบเป็นทางการพบว่า ทุกช่วงอายุออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV มากกว่าแทรกพยางค์ CV แต่อัตราส่วนการออกเสียงแทรกพยางค์ CV เพิ่มมากขึ้นในทุกช่วงอายุเมื่อเปรียบเทียบการปรากฏรูปแปรเสียงในวจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ โดยผู้ที่มีช่วงอายุ 40-50 ปี ออกเสียงแทรกพยางค์ CV มากที่สุด ร้อยละ 46.9 รองลงมา คือ ช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 46.4 และ ช่วงอายุ 20-30 ปี ร้อยละ 45.6

จากนั้น ผู้วิจัยนำผลการคำนวณความถี่ที่ได้ในตัวแปรอายุทั้ง 3 ช่วง มาแปรผลผ่านการทดสอบค่าทางสถิติ เพื่อหาค่าสถิติว่ามีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ ผ่านการวิเคราะห์ทางสถิติความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) พบว่า ในวจนลีลาแบบเป็นทางการ ช่วงอายุที่แตกต่างกันมีลักษณะการออกเสียงไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 อย่างไรก็ตาม ผลที่ได้สามารถบ่งบอกว่า ค่าเฉลี่ยในการแปรเสียงไม่แทรกพยางค์ CV มีอัตรา มากกว่าการแทรกพยางค์ CV ในทุกช่วงอายุ ซึ่งผู้ที่มีอายุ 20-30 ปี พบค่าความถี่เฉลี่ยการแปรเสียงไม่แทรกพยางค์ CV มากที่สุด รองลงมาคือ 40-50 ปี และ 60 ปีขึ้นไป ตามลำดับ

ในทางกลับกันค่าความถี่เฉลี่ยการแปรเสียงแทรกพยางค์ CV พบในผู้ที่มีอายุ 40-50 ปี มากที่สุด รองลงมาคือ อายุ 60 ปีขึ้นไป และ 20-30 ปี ตามลำดับ ยืนยันผลที่ได้จากตารางที่ 2

ต่อมานำผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอายุและวัจนลีลาแบบเป็นทางการกับการปรากฏรูปแปรเสียงแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ในกลุ่มตัวอย่างคำจำนวน 10 คำ มาทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-square Test: χ^2 -test) พบว่า ตัวแปรอายุมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 กับการออกเสียงคำว่า สัปดาห์ ($p = .025$) เพียง 1 คำ และเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของตัวแปรอายุตามวัจนลีลาแบบเป็นทางการกับการแปรเสียงในแต่ละคำดังที่กล่าวมาพบว่า ผู้ที่มีอายุช่วง 20-30 ปี 40-50 ปี และ 60 ปีขึ้นไปมีอัตราส่วนผู้ที่ไม่แทรกพยางค์ CV มากกว่าผู้ที่แทรกพยางค์ CV ในการออกเสียงคำว่า สัปดาห์ และอุดมการณ์ และมีอัตราส่วนผู้ที่แทรกพยางค์ CV มากกว่าผู้ที่ไม่แทรกพยางค์ CV ในการออกเสียงคำว่า ศีลธรรม แตกต่างกันอย่างชัดเจน

4.2 การแปรเสียงตามตัวแปรการศึกษา

เพื่อศึกษาว่าตัวแปรการศึกษาที่สัมพันธ์กับวัจนลีลามีอิทธิพลต่อการออกเสียงแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ในคำภาษาไทยอย่างไร ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์แบ่งเป็น 2 ส่วนคือ ผลการวิเคราะห์การแปรเสียง ตัวแปรการศึกษาสัมพันธ์กับวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ และผลการวิเคราะห์การแปรเสียง ตัวแปรการศึกษาสัมพันธ์กับวัจนลีลาแบบทางการ

4.2.1 ผลการวิเคราะห์การแปรเสียง ตัวแปรการศึกษาสัมพันธ์กับวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ

ผู้วิจัยรวบรวมจำนวนครั้งในการปรากฏรูปแปรเสียงโดยแยกตามระดับการศึกษา ดังนี้

ตารางที่ 3

คำร้อยละของการแปรเสียง ตัวแปรระดับการศึกษาสัมพันธ์กับวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ

วัจนลีลา	ลักษณะการออกเสียง	ระดับการศึกษา						รวม	
		ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี		ระดับการศึกษาปริญญาตรี		ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี		n	%
		n	%	n	%	n	%		
แบบไม่เป็นทางการ	ไม่แทรก CV	302	67.1	278	61.8	248	55.1	828	61.3
	แทรก CV	148	32.9	172	38.2	202	44.9	522	38.7
	รวม	450	100.0	450	100.0	450	100.0	1350	100.0

ตารางที่ 3 พบว่า ทุกระดับการศึกษาออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV มากกว่าแทรกพยางค์ CV โดยเฉพาะระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีพบความถี่ในการออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV สูงถึง ร้อยละ 67.1 รองลงมาคือ ระดับการศึกษาปริญญาตรี ร้อยละ 61.8 ส่วนผลการแปรเสียงในระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีพบอัตราการออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV กับการออกเสียงแทรกพยางค์ CV ในอัตราส่วนที่ใกล้เคียงกันกล่าวคือ พบอัตราการออกเสียงไม่แทรกพยางค์ ร้อยละ 55.1 ในขณะที่พบอัตราการออกเสียงแทรกพยางค์ CV ร้อยละ 44.9

จากนั้นผู้วิจัยนำผลการคำนวณความถี่ในตัวแปรการศึกษาทั้ง 3 ระดับ มาแปรผลผ่านการทดสอบค่าทางสถิติเพื่อหาค่าสถิติว่ามีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ ผ่านการทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) พบว่า ในวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ มีอย่างน้อย 1 ระดับการศึกษาที่มีลักษณะการออกเสียงแตกต่างจากระดับการศึกษาอื่น ๆ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยในรูปแปรเสียงย่อยทั้ง 2 รูปแปร ในแต่ละระดับการศึกษาพบว่า ผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีพบอัตราค่าเฉลี่ยการใช้รูปแปรเสียงไม่แทรกพยางค์ CV มากกว่าผู้ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีอย่างชัดเจน ในทางกลับกันผู้ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีพบอัตราค่าเฉลี่ยการใช้รูปแปรเสียงแทรกพยางค์ CV มากกว่าผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีอย่างชัดเจนเช่นกัน ยืนยันผลที่ได้จากตารางที่ 3

ต่อมาผู้วิจัยนำผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรการศึกษาและวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการกับการปรากฏรูปแปรเสียงแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ในกลุ่มตัวอย่างคำจำนวน 10 คำ มาทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-square Test: χ^2 -test) พบว่า ตัวแปรการศึกษามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 กับการออกเสียง เพียง 3 คำ คือ คำว่า จิตวิทยา ($p = .007$) มนุษยสัมพันธ์ ($p = .001$) และอุดมการณ์ ($p = .047$)

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของตัวแปรการศึกษากับวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการกับการแปรเสียงในแต่ละคำพบว่า ผู้ที่อยู่ในระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี ปริญญาตรี และสูงกว่าปริญญาตรี มีอัตราส่วนผู้ที่ไม่แทรกพยางค์ CV มากกว่าผู้ที่แทรกพยางค์ CV ในการออกเสียงคำว่า ปรากฏการณ์ เพชรบุรี สัปดาห์ และอุดมการณ์ และมีอัตราส่วนผู้ที่แทรกพยางค์ CV มากกว่าผู้ที่ไม่แทรกพยางค์ CV ในการออกเสียงคำว่า ศีลธรรม แตกต่างกันอย่างชัดเจน

4.2.2 ผลการวิเคราะห์การแปรเสียง ตัวแปรการศึกษาสัมพันธ์กับวจนลีลาแบบเป็นทางการ

ผู้วิจัยรวบรวมจำนวนครั้งในการปรากฏรูปแปรเสียงโดยแยกตามระดับการศึกษา ดังนี้

ตารางที่ 4

ค่าร้อยละของการแปรเสียง ตัวแปรการศึกษาสัมพันธ์กับวจนลีลาแบบเป็นทางการ

วจนลีลา	ลักษณะการออกเสียง	ระดับการศึกษา						รวม	
		ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี		ระดับการศึกษาปริญญาตรี		ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี		n	%
		n	%	n	%	n	%		
แบบเป็นทางการ	ไม่แทรก CV	265	58.9	236	52.4	175	38.9	676	50.1
	แทรก CV	185	41.1	214	47.6	275	61.1	674	49.9
	รวม	450	100.0	450	100.0	450	100.0	1350	100.0

ตารางที่ 4 ในวจนลีลาแบบเป็นทางการพบผลข้อมูลที่น่าสนใจอย่างมาก เนื่องจากผลการแปรเสียงพบว่า ผู้ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีออกเสียงแทรกพยางค์ CV มากกว่าไม่แทรกพยางค์ CV คิดเป็นร้อยละ 61.1 ส่วนในระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี และระดับการศึกษาปริญญาตรี พบอัตราการแทรกพยางค์ CV เพิ่มขึ้นเช่นกัน แต่ยังคงน้อยกว่าอัตราการออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV โดยในระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีพบอัตราการแทรกพยางค์ CV ร้อยละ 41.1 และในระดับการศึกษาปริญญาตรีพบอัตราการแทรกพยางค์ CV ร้อยละ 47.6

จากนั้นผู้วิจัยนำผลการคำนวณความถี่ในตัวแปรการศึกษาทั้ง 3 ระดับ มาแปรผลผ่านการทดสอบค่าทางสถิติเพื่อหาค่าสถิติว่ามีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ ผ่านการทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) พบว่า ในวจนลีลาแบบเป็นทางการ มีอย่างน้อย 1 ระดับการศึกษาที่มีลักษณะการออกเสียงแตกต่างจากระดับการศึกษาอื่น ๆ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรูปแปรเสียงย่อยทั้ง 2 รูปแปรในแต่ละระดับการศึกษาพบว่า ผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีพบอัตราค่าเฉลี่ยการใช้รูปแปรเสียงไม่แทรกพยางค์ CV มากกว่าผู้ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีอย่างชัดเจน ในทางกลับกันผู้ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีพบอัตราค่าเฉลี่ยการใช้รูปแปรเสียงแทรกพยางค์ CV มากกว่าผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีอย่างชัดเจน ยืนยันผลที่ได้จากตารางที่ 4

ต่อมาผู้วิจัยนำผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรการศึกษาและวจนลีลาแบบเป็นทางการกับการปรากฏรูปแปรเสียงแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ในกลุ่มตัวอย่าง

ค่าจำนวน 10 ค่า มาทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-square Test: χ^2 -test) พบว่า ตัวแปรการศึกษาที่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 กับการออกเสียงเพียง 6 คำ คือ คำว่า จิตวิทยา ($p = .016$) ปรัชญา ($p = .031$) ปรัชญาการณ ($p = .004$) เพชรบุรี ($p = .010$) มนุษยสัมพันธ์ ($p = .000$) และอุดมการณ์ ($p = .001$)

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของตัวแปรการศึกษากับวัจนลีลาแบบเป็นทางการในการแปรเสียงของแต่ละคำพบว่า ผู้ที่อยู่ในระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีและปริญญาตรีมีอัตราส่วนผู้ที่ไม่แทรกพยางค์ CV มากกว่าผู้ที่แทรกพยางค์ CV ในการออกเสียงคำว่า ปรัชญาการณ และอุดมการณ์ และมีอัตราส่วนผู้ที่แทรกพยางค์ CV มากกว่าผู้ที่ไม่แทรกพยางค์ CV ในการออกเสียงคำว่า ศิลธรรม

ส่วนของผู้ที่อยู่ในระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีมีอัตราส่วนผู้ที่แทรกพยางค์ CV มากกว่าผู้ที่ไม่แทรกพยางค์ CV ในการออกเสียงคำว่า กลวิธี มนุษยสัมพันธ์ และศิลปธรรม

4.3 การแปรเสียงตามตัวแปรวัจนลีลา

เพื่อศึกษาว่าตัวแปรวัจนลีลามีอิทธิพลต่อการออกเสียงแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ในคำภาษาไทยอย่างไร ผู้วิจัยรวบรวมจำนวนครั้งในการปรากฏรูปแปรเสียงโดยแยกตามประเภทวัจนลีลา ดังนี้

ตารางที่ 5

ค่าร้อยละของการแปรเสียง ตามตัวแปรวัจนลีลา

ลักษณะการออกเสียง	วัจนลีลา			
	แบบไม่เป็นทางการ		แบบเป็นทางการ	
	n	%	n	%
ไม่แทรกพยางค์ CV	828	61.3	676	50.1
แทรกพยางค์ CV	522	38.7	674	49.9
รวม	1350	100.0	1350	100.0

จากตารางที่ 5 จะเห็นได้ว่า ในวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการพบอัตราการออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV ร้อยละ 61.3 ซึ่งสูงกว่าอัตราการออกเสียงแทรกพยางค์ CV ที่พบเพียงร้อยละ 38.7 ในทางตรงกันข้าม วัจนลีลาแบบเป็นทางการพบอัตราการออกเสียงแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ในอัตราใกล้เคียงกันคือ พบการไม่ออกเสียงแทรกพยางค์ CV ร้อยละ 50.1 และอัตราการออกเสียงแทรกพยางค์ CV ร้อยละ 49.9

จากนั้นผู้วิจัยนำผลการคำนวณการปรากฏรูปแปรเสียงแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ในกลุ่มตัวอย่างคำจำนวน 10 คำ มาทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-square Test: χ^2 -test) พบว่า ตัวแปรวजनลีลา มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 กกับการออกเสียงเพียง 5 คำคือ คำว่า ปรากฏการณ์ ($p < .001$) เพชรบุรี ($p < .001$) มนุษย์สัมพันธ์ ($p = .050$) สัปดาห์ ($p < .001$) และอุดมการณ์ ($p = .002$)

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของตัวแปรวजनลีลา กกับการแปรเสียงย่อยในแต่ละคำ พบว่า ในการออกเสียงคำว่า ปรากฏการณ์ เพชรบุรี สัปดาห์ และอุดมการณ์ ส่วนใหญ่ออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV มากกว่าแทรกพยางค์ CV ในกรณีวजनลีลาแบบไม่เป็นทางการ มากกว่าวजनลีลาแบบเป็นทางการ ส่วนการออกเสียงคำว่า ศีลธรรม ในทุกวजनลีลาส่วนมาก มีการออกเสียงแทรกพยางค์ CV มากกว่าไม่แทรกพยางค์ CV อย่างชัดเจน

5. สรุปผลการวิจัย

ส่วนแรก ผลการแปรเสียงแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ที่สัมพันธ์กับตัวแปรอายุในทุกวजनลีลาพบว่า ตัวแปรอายุไม่มีความสัมพันธ์กันกับลักษณะการออกเสียงที่นัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ทุกวजनลีลา แต่ผลที่ได้สามารถสรุปได้ว่า ผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐาน เมื่อวजनลีลาเป็นแบบทางการเท่านั้น เนื่องจากเฉพาะวजनลีลาแบบเป็นทางการ ผู้ที่อายุอยู่ในช่วง 20-30 ปี ออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV มากที่สุดจริง และผู้ที่อายุอยู่ในช่วง 40-50 ปี ออกเสียงแทรกพยางค์ CV มากที่สุดจริง ในทางตรงกันข้ามเมื่อพิจารณาผลการวิจัยในภาพรวมพบว่า ผลการวิจัยสอดคล้องตามสมมติฐานเพียงบางส่วนกล่าวคือ โดยภาพรวมผู้ที่มีอายุช่วง 20-30 ปี ออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV มากที่สุดในทุกวजनลีลา ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน แต่ผู้ที่มีอายุช่วง 40-50 ปี เมื่อพิจารณาภาพรวมจากทุกวजनลีลาพบการแปรเสียงแทรกพยางค์ CV น้อยกว่าไม่แทรกพยางค์ CV และผู้ที่มีอายุช่วง 60 ปีขึ้นไป นิยมออกเสียงแทรกพยางค์ CV มากที่สุด เหตุนี้ผลสรุปการวิจัยในภาพรวมด้านตัวแปรอายุจึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้เพียงส่วนแรกเท่านั้น

ส่วนที่สอง ผลการแปรเสียงแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ที่สัมพันธ์กับตัวแปรการศึกษาในทุกวजनลีลาพบว่า ตัวแปรการศึกษา มีความสัมพันธ์กันกับลักษณะการออกเสียงที่นัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ทุกวजनลีลา และผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐาน เนื่องจากผู้ที่อยู่ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV มากที่สุด และผู้ที่อยู่ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีนิยมออกเสียงแทรกพยางค์ CV มากที่สุดทุกวजनลีลา

ส่วนที่สาม ผลการแปรเสียงแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ที่สัมพันธ์กับตัวแปร วจนลีลาพบว่า วจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ ผู้บอกภาษานิยมออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV มาก กลับกันเมื่อวจนลีลาเป็นแบบทางการ ผู้บอกภาษามีอัตราการออกเสียงแทรกพยางค์ CV เพิ่มมากขึ้นอย่างชัดเจน **ผลการวิจัยจึงเป็นไปตามสมมติฐาน**

ส่วนสุดท้าย ลักษณะการแปรเสียงแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ที่พบภายในกลุ่ม ตัวอย่างคำทั้ง 10 คำ ในแต่ละตัวแปร สามารถสรุปภาพรวมได้ว่า คำว่า **กลวิธี คุณประโยชน์ จิตวิทยา ปรัชญา และ มนุษยสัมพันธ์** พบว่า ทุกช่วงอายุ ระดับการศึกษา และวจนลีลา มีอัตราการออกเสียงแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV อัตราเท่า ๆ กัน ยกเว้นกรณีตัวแปร การศึกษาที่สัมพันธ์กับวจนลีลาแบบเป็นทางการ ผู้ที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี ในคำว่า **กลวิธี และมนุษยสัมพันธ์** พบอัตราการออกเสียงแทรกพยางค์ CV มากกว่าไม่แทรกพยางค์ CV

ส่วนคำว่า **ปรากฏการณ์ เพชรบุรี สัปดาห์ และ อุดมการณ์** พบว่า ทุกช่วงอายุ และ ระดับการศึกษา ที่สัมพันธ์กับทุกวจนลีลา รวมถึงผลการวิจัยเฉพาะตัวแปรวจนลีลา ในคำ เหล่านี้พบอัตราการออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV มากกว่าแทรกพยางค์ CV อย่างชัดเจน และ คำว่า **ศีลธรรม** ทุกตัวแปรภายในงานวิจัยนี้พบอัตราการออกเสียงแทรกพยางค์ CV มากถึงมากที่สุด

6. อภิปรายผล

ประการแรก ปัจจัยที่ส่งผลต่อการแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV

งานวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่า ปัจจัยทางสังคมมีอิทธิพลต่อการเลือกใช้รูปแปรเสียง โดยรูปแปรเสียงที่พบสอดคล้องกับประเภทของวจนลีลา ช่วงอายุ และพื้นฐานทางการศึกษา ที่ได้รับมาก่อนหน้าของผู้บอกภาษา อธิบายเพิ่มเติมดังนี้

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องพบว่า วจนลีลาถูกนำมาใช้ศึกษาในฐานะที่เป็น ตัวเลือกที่สำคัญของผู้พูดในการเลือกใช้รูปแบบทางภาษา ซึ่งรูปแบบของวจนลีลาส่วนใหญ่ ตั้งอยู่บนการใช้ภาษาที่มีความเป็นทางการสูง (most formal) ไปจนถึงการใช้ภาษาที่มีความ เป็นกันเองสูง (most casual) รูปแบบการใช้ภาษาของผู้พูดจึงมีความแตกต่างไปตามบริบท เฉพาะในแต่ละสถานการณ์ (Coupland, 2011) ผลการแปรเสียงที่พบเฉพาะตัวแปรวจนลีลา ในงานวิจัยนี้จึงสอดคล้องกับทฤษฎีด้านวจนลีลาที่กล่าวอ้างข้างต้นคือ วจนลีลาแบบทางการ ส่งผลต่อการเลือกใช้ภาษาของผู้พูด จึงพบอัตราการออกเสียงแทรกพยางค์ CV เพิ่มมากขึ้น อย่างชัดเจนเมื่อวจนลีลาเป็นแบบทางการ

ลักษณะการเลือกใช้รูปแปรเสียงที่สอดคล้องกับประเภทของวจนลีลาสามารถอธิบายผ่านลักษณะการปรากฏรูปแปรเสียงที่พบกล่าวคือ การออกเสียงพยางค์ยาว (การแทรกพยางค์ CV) พบการปรากฏมากเมื่อวจนลีลาเป็นแบบทางการ เช่น การประชุม การรายงานข่าว เนื่องจากค่านิยมการใช้ภาษาที่ว่า การออกเสียงพยางค์ยาวแสดงถึงบริบทการใช้ภาษาที่เป็นทางการมากกว่าการออกเสียงพยางค์สั้น โดยการออกเสียงรูปพยางค์สั้น (การไม่แทรกพยางค์ CV) แสดงถึงรูปภาษาที่เป็นภาษาพูด มีความเป็นทางการน้อยกว่าการออกเสียงพยางค์ยาว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยในอดีตของ Childs (2019) ที่พบอัตราการออกเสียงลดรูปคำปฏิเสธแบบย่อ (negative tags) isn't เป็นรูปเสียง int it และ innit ในความถี่สูง เมื่อผู้บอกภาษาไม่มีความระมัดระวังในการใช้ภาษา เช่น สถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการหรือการสนทนาทั่วไป และในงานวิจัยของ Brown (2015) พบการใช้หน่วยคำแสดงความเคารพ -yo เมื่อวจนลีลาเป็นแบบกันเอง และพบการใช้หน่วยคำ -supanita เมื่อวจนลีลาเป็นแบบทางการ ดังนั้น ผลการปรากฏรูปแปรเสียงที่สัมพันธ์กับตัวแปรวจนลีลาในการวิจัยครั้งนี้คือ อัตราการแทรกพยางค์ CV เพิ่มสูงขึ้นเมื่ออยู่ในวจนลีลาแบบเป็นทางการ และอัตราการออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV พบมากเมื่อเป็นบริบทการสนทนาทั่วไป ผลการแปรเสียงที่ได้จึงเป็นไปตามคำกล่าวอ้างลักษณะรูปแบบการปรากฏรูปแปรเสียงข้างต้น

ส่วนผลการวิเคราะห์ตัวแปรด้านอายุแสดงให้เห็นว่า เมื่อวจนลีลาเปลี่ยนเป็นแบบทางการ ผู้บอกภาษาอายุมาก (40-50 ปี และ 60 ปีขึ้นไป) แสดงการใช้รูปแปรเสียงแทรกพยางค์ CV เพิ่มขึ้น แตกต่างจากผู้บอกภาษาอายุน้อย (20-30 ปี) ที่ส่วนใหญ่มีแนวโน้มใช้รูปแปรเสียงไม่แทรกพยางค์ CV เช่นเดิม สะท้อนให้เห็นการเลือกใช้รูปภาษาที่แตกต่างไปตามแต่ละช่วงอายุ โดยผู้บอกภาษาอายุน้อยตระหนักถึงสถานการณ์ในการใช้ภาษาน้อยกว่าผู้บอกภาษาอายุมาก สอดคล้องกับทฤษฎีด้านอายุของ Eckert (1998) และ Holmes (2013) พบว่า ผู้ที่มีอายุมากจะระมัดระวังรูปภาษาที่ใช้และคำนึงถึงความเป็นทางการ ในทางกลับกัน ผู้ที่มีอายุน้อยมักใช้รูปภาษาส่วนใหญ่เป็นไปตามค่านิยมหรือความสะดวกของตนมิได้คำนึงถึงความเหมาะสมมากนัก (Eckert, 1998; Holmes, 2013)

นอกจากนี้ จากทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ของ Labov (2007) และงานวิจัยในอดีต (ปาลิรัฐ ทรัพย์ปรุง, 2537; พนิดา ธนานันท์, 2545; พิมพะระวี เรื่องวัฒกี, 2551; ศิริรัตน์ ศิริวิสูตร, 2537; Eiapailin, 2004) กล่าวถึง ลักษณะการใช้ภาษาในผู้ที่มีการศึกษาระดับสูงจะคำนึงถึงศักดิ์ศรีของรูปภาษาที่ตนใช้ จึงปรับเปลี่ยนรูปภาษาให้เหมาะสมเมื่ออยู่ในสถานการณ์ต่าง ๆ แตกต่างจากผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำจะตระหนักถึงรูปภาษาที่ใช้น้อยกว่า ผลการวิจัยในงานนี้เป็นไปตามแนวคิดข้างต้น เนื่องจากผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่า

ปริญญาดุษฎีพบการใช้รูปแปรเสียงที่เหมือนกันแม้ว่าจันลีลาจะแตกต่างกันข้ามผู้ที่มีระดับการศึกษาสูง (ปริญญาดุษฎีและสูงกว่าปริญญาดุษฎี) พบการใช้รูปแปรเสียงแตกต่างกันเมื่อจันลีลาเปลี่ยน

จากการเก็บข้อมูลการวิจัยพบว่า สาเหตุที่ผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาดุษฎีมีการจำแนกการใช้จันลีลากับการใช้ภาษาน้อย เนื่องจากพวกเขาไม่มีความรู้มากพอที่จะสามารถรู้ถึงวิธีการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์หรือรับรู้คำบางคำสามารถออกเสียงได้มากกว่าหนึ่งรูปแปรจึงเลือกออกเสียงตามความเคยชินที่ได้ยินและใช้พูดในชีวิตประจำวันเท่านั้น ผลที่ได้จากกลุ่มคนเหล่านี้ (ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาดุษฎี) จึงพบเพียงรูปแปรภาษาพูดเท่านั้น และรูปแปรเสียงส่วนใหญ่ที่พบในการวิจัยนี้คือ รูปแปรเสียงไม่แทรกพยางค์ CV ในกลุ่มตัวอย่างคำทุกคำ

อย่างไรก็ตาม ในภาพรวมการวิจัยพบว่า ผู้บอกภาษาทุกช่วงอายุและระดับศึกษานิยมออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV มากกว่าแทรกพยางค์ CV โดยเฉพาะผู้ที่มีอายุน้อย (20-30 ปี) และผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาดุษฎี ซึ่งการใช้ภาษาในลักษณะนี้สามารถอธิบายอ้างจากลักษณะการใช้ภาษาในปัจจุบันกล่าวคือ ลักษณะการใช้ภาษาในการสนทนาในชีวิตประจำวันได้รับอิทธิพลจากการใช้ภาษาผ่านสื่อหรือการใช้ภาษายุคดิจิทัลทำให้รูปภาษาที่ใช้ต้องมีความกระชับเพื่อความสะดวกและประหยัดเวลาในการสื่อสาร บทสนทนาที่เกิดขึ้นมักเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วทำให้ผู้ใช้ภาษาเกิดการเปลี่ยนแปลงรูปภาษาที่ใช้โดยเลือกเปลี่ยนการออกเสียงคำบางคำให้สั้นลงแต่ยังคงความหมายเดิม ในทางภาษาศาสตร์อธิบายลักษณะรูปภาษาแบบนี้ว่า การตัดคำ (clipping) (Aronoff & Fudeman, 2011, p. 122) คือ การตัดบางส่วนของคำออกเพื่อให้ได้คำใหม่ที่สั้นกว่าเดิม แต่ยังคงความหมายเดิม เป็นสาเหตุให้ในปัจจุบันพบแนวโน้มการออกเสียงพยางค์สั้น (ไม่แทรกพยางค์ CV) มากกว่าพยางค์ยาว (แทรกพยางค์ CV) แม้ว่าจะอยู่ในบริบทที่ต่างกัน เนื่องจากผู้บอกภาษาคำนึงถึงความสะดวกในการสื่อสารมากกว่าบริบทแวดล้อม อย่างไรก็ตาม ผลที่ได้ในงานวิจัยนี้ยังคงแสดงถึงอิทธิพลของจันลีลาที่ยังส่งผลต่อการเลือกรูปแปรเสียงของผู้บอกภาษา

ประการที่สอง การพยากรณ์ภาษา

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีด้านอายุกับการแปรภาษาพบว่า รูปภาษาที่ผู้บอกภาษายุน้อยใช้สามารถบ่งบอกแนวโน้มการใช้ภาษาในอนาคต ส่วนรูปภาษาที่ผู้บอกภาษายูมากใช้บ่งบอกถึงรูปภาษาที่กำลังสูญหายกลายเป็นรูปภาษาในอดีต เนื่องจากหากเปรียบเทียบช่วงอายุในอีก 20 ปีข้างหน้า ผู้ที่ในขณะนี้มียายุอยู่ในช่วง 20 ปี จะกลายเป็นผู้ที่มีอายุ 40 ปี ส่วนผู้ที่มีอายุ 60 ปี จะกลายเป็นผู้ที่มีอายุ 80 ปี ซึ่งเด็กที่เกิดใหม่ระยะเวลา

ระหว่างช่วงของการเติบโตตั้งแต่เกิดจนถึงอายุ 20 ปี พวกเขาจะรับรู้รูปภาษาที่ถูกใช้ส่วนใหญ่จากผู้ที่มีช่วงอายุ 20-40 ปี มากกว่าผู้ที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไป รวมถึงหากเกิดรูปแปรเสียงใหม่จะเป็นรูปแปรเสียงที่พบการใช้ภายในผู้ที่มีอายุน้อยมากกว่าผู้ที่มีอายุมาก ดังนั้น ผู้วิจัยจึงนำรูปแปรเสียงที่พบในผู้บอกภาษาอายุน้อยและอัตราความถี่ในการปรากฏมาสรุปเพื่อคาดการณ์รูปแปรเสียงในอนาคตของกลุ่มตัวอย่างคำในงานวิจัย

ผลการวิเคราะห์ความถี่และอัตราการใช้รูปแปรเสียงแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV ภายในกลุ่มตัวอย่างคำ 10 คำ คาดการณ์ว่าบางคำอาจพบรูปแปรเสียงเพียงแบบเดียวในอนาคตกล่าวคือ ผู้บอกภาษาเลือกออกเสียงแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV เพียงแบบใดแบบหนึ่ง และแทบจะไม่พบการออกเสียงอีกแบบ โดยปรากฏผลข้างต้นในคำว่า **ปรากฏการณ์ เพชรบุรี สัปดาห์ และ อุดมการณ์** กลุ่มคำเหล่านี้พบอัตราการออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV ในอัตราสูงสุด แทบจะไม่พบการออกเสียงแทรกพยางค์ CV ซึ่งมีอัตราการปรากฏน้อยถึงน้อยที่สุด และพบเฉพาะกลุ่มผู้บอกภาษาที่มีอายุมาก (60 ปีขึ้นไป) ซึ่งรูปภาษาที่พบเฉพาะในผู้บอกภาษาอายุมากจะกลายเป็นรูปภาษาที่สูญหายในอนาคต ส่งผลให้ 4 คำนี้ ผู้วิจัยคาดการณ์ว่า ในอนาคตจะพบเพียงรูปแปรเสียงเดียวเท่านั้นคือ รูปแปรเสียง **ไม่แทรกพยางค์ CV**

นอกเหนือจาก 4 คำ ข้างต้น ผู้วิจัยขอคาดการณ์ว่า คำว่า **ศีลธรรม** ในอนาคตจะพบเพียงรูปแปรเสียงเดียวเช่นกัน เนื่องจากพบอัตราการออกเสียงแทรกพยางค์ CV มากถึงมากที่สุดในทุกช่วงอายุ แทบจะไม่พบการออกเสียงไม่แทรกพยางค์ CV ซึ่งพบในอัตราความถี่น้อยถึงน้อยที่สุด ดังนั้น ผู้วิจัยคาดการณ์ว่า ในอนาคตคำว่า ศีลธรรม จะพบเพียงรูปแปรเสียงเดียวเท่านั้นคือ รูปแปรเสียง **แทรกพยางค์ CV** อาจไม่พบการออกเสียงว่า [sɯːn.tʰam] เกิดขึ้นอีกในอนาคต

ส่วนคำที่เหลือ ได้แก่ คำว่า กลวิธี คุณประโยชน์ จิตวิทยา ปรัชญา และมนุษยสัมพันธ์ ยังคงพบการแปรเสียงในชีวิตประจำวัน เนื่องจากแนวโน้มการปรากฏรูปแปรเสียงทั้งการแทรกและไม่แทรกพยางค์ CV ยังพบอัตราความถี่ในการปรากฏใกล้เคียงกันทั้ง 2 รูปแปร ภายในผู้บอกภาษาทุกช่วงอายุ

ตารางที่ 6

ตารางสรุปการพยากรณ์ภาษา

คำศัพท์	รูปแปรเสียงปัจจุบัน	รูปแปรเสียงในอนาคต
กลวิธี	[kon.wíʔ.tʰiː, kon.la.wíʔ.tʰiː]	[kon.wíʔ.tʰiː, kon.la.wíʔ.tʰiː]
คุณประโยชน์	[kʰun.pràʔ.jòːt, kʰun.na.pràʔ.jòːt]	[kʰun.pràʔ.jòːt, kʰun.na.pràʔ.jòːt]
จิตวิทยา	[teit.wít.tʰa.jaː, teit.ta.wít.tʰa.jaː]	[teit.wít.tʰa.jaː, teit.ta.wít.tʰa.jaː]
ปรัชญา	[pràt.jaː, pràt.teʰa.jaː]	[pràt.jaː, pràt.teʰa.jaː]
ปรากฏการณ์	[praː.kòt.kaːn, praː.kòt.ta.kaːn]	[praː.kòt.kaːn]
เพชรบุรี	[pʰét.bùʔ.riː, pʰét.teʰa.bùʔ.riː]	[pʰét.bùʔ.riː]
มนุษย์สัมพันธ์	[má.nút.sǎm.pʰan, má.nút.sa.já.sǎm.pʰan]	[má.nút.sǎm.pʰan, má.nút.sa.já.sǎm.pʰan]
ศีลธรรม	[síː.n.tʰam, síː.n.la.tʰam]	[síː.n.la.tʰam]
สัปดาห์	[sàp.daː, sàp.pa.daː]	[sàp.daː]
อุดมการณ์	[ùʔ.dom.kaːn, ùʔ.dom.ma.kaːn]	[ùʔ.dom.kaːn]

7. ข้อเสนอแนะ

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยศึกษาผลการแปรเสียงในคำภาษาไทยที่สามารถแปรเสียงย่อได้ 2 แบบ คือ การแทรกหรือไม่แทรกพยางค์ CV เพียง 10 คำ เท่านั้น ซึ่งเป็นจำนวนที่น้อยมาก เมื่อเทียบกับจำนวนคำทั้งหมดที่สามารถเกิดการแปรเสียงลักษณะข้างต้นในภาษาไทย เนื่องจากผู้วิจัยมีเวลาจำกัดส่งผลให้ผู้วิจัยไม่มีเวลามากพอที่จะรวบรวมและศึกษาคำทั้งหมด ฉะนั้นควรมีการศึกษาเพิ่มเติมโดยเพิ่มจำนวนผู้บอกภาษาและกลุ่มตัวอย่างคำที่ใช้ในการวิจัยมากกว่านี้ เพื่อให้เห็นผลการวิจัยที่ชัดเจนมากขึ้น และควรมีการศึกษาเพิ่มเติมในด้านปัจจัยทางสังคมและแง่มุมทางภาษาศาสตร์ด้านอื่น ๆ เพื่อขยายขอบเขตการวิเคราะห์และอธิบายการแปรเสียงให้มีความชัดเจนและครอบคลุมด้านอื่น ๆ มากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2563). *คลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ ในพระราชูปถัมภ์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี*. <http://www.arts.chula.ac.th/ling/tnc3>
- ปาลีรัฐ ทรัพย์ปรุงง. (2537). *การแปรของเสียง (h) ในภาษาถิ่นสงขลา เขตชุมชนเมืองตามปัจจัยทางสังคม* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต]. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พินดา ธนานันท์. (2545). *ความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของ ร, ล ในการพูดและการเขียนสะกดคำ: การศึกษาตามแนวภาษาศาสตร์สังคม* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- พิมพ์ระวี เรืองวัฒน์. (2551). *การแปรทางสังคมของพยัญชนะควบกล้ำ (kw) และ (khw) ในภาษาไทยถิ่น ตำบลบ้านแพรง อำเภอบ้านแพรง จังหวัดพระนครศรีอยุธยา* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต]. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2539). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525*. อักษรเจริญทัศน์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2554*. นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- ศิริรัตน์ ศิริวิสูตร. (2537). *การแปรของเสียงพยัญชนะท้าย (l) ในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยตามวจนลีลาและพื้นฐานการศึกษา* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต]. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Aronoff, M., & Fudeman, K. (2011). *What is morphology?* (2nd ed.). Wiley-Blackwell.
- Brown, L. (2015). Revisiting “polite” -yo and “deferential” -supnita speech style shifting in Korean from the viewpoint of indexicality. *Journal of Pragmatics*, 79, 43-59.
- Childs, C. (2019). Interviewer effects on the phonetic reduction of negative tags, *innit?* *Journal of Pragmatics*, 142, 31-46.
- Coupland, N. (2011). The sociolinguistics of style. In R. Mesthrie (Ed.), *The Cambridge handbook of sociolinguistics* (pp. 138-156). Cambridge University Press.

- Eckert, P. (1998). Age as a sociolinguistics variable. In F. Coulmas (Ed.), *The handbook of sociolinguistics* (pp. 105-115). Blackwell Reference Online.
- Eiampailin, J. (2004). *The Phonological interference of Swatow in standard Thai by Chinese speakers in Bangkok* [Master's thesis]. Mahidol University.
- Fromkin, V. A. (2000). *Linguistics: An introduction to linguistic theory*. Blackwell.
- Holmes, J. (2013). *An Introduction to sociolinguistics* (4th ed.). Routledge.
- Labov, W. (2007). *Transmission and diffusion*. *Language*, 83(2), 344-387.
- Podesva, R. J., & Sharma, D. (Eds.). (2013). *Reserch methods in linguistics*. Cambridge University Press.
- Ruangjaroon, S. (2020). Variation of oral and nasal stops by English and Japanese learners of Thai. *Journal of the Southeast Asian Linguistics Society*, 13(1), 86-106.
- Tagliamonte, S. A. (2006). *Analysing sociolinguistic variation*. Cambridge University Press.